

30/03 2005 14:45 FAX 043241286

ZDO BJELOVAR

001



K-47/01-53

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U BJELOVARU

P R E S U D A

Prilježeno: 10-07-2002			
Org. Jed.	Broj	Prilog	Vrijednost
KT-85/93	-	70	

Županijski sud u Bjelovaru, u vijeću sastavljenom od suca Božidara Iverca, kao predsjednika vijeća i predsjednika suda Mladena Piškorec, kao člana vijeća, te sudaca porotnika Daniele Sertić, Vladimira Matić i Božidara Lapan, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Mihalje Furinić, u kaznenom predmetu protiv opt. Nenada Bižića, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, povodom optužnice ŽDO u Bjelovaru, broj KT-85/93 od 16. rujna 1994. godine, nakon održane i završene usmene i javne glavne rasprave, dana 3. srpnja 2002. godine, u nazočnosti optuženika osobno uz branitelja Zdravka Stanića, odvjetnika iz Bjelovara, te zamjenika Županijskog državnog odvjetnika, Ivana Rahlicki,

presudio je

opt. NENAD BIŽIĆ; JMBG: 1501968311304, sin Spasoja i Zorke, rođen 15. siječnja 1968. godine u Brzaji, općina Grubišno Polje, ranije s prebivalištem u Gornjoj Kovačici 163, sada sa prebivalištem Selo Dubrave bb, općina Bosanska Gradiška, Republika Srpska Krajina, BiH, Srbin, drž. RH, vozač, nezaposlen, završio osnovnu školu i školu za KV vozača, bez imovine, razveden, otac jednog mljt. djeteta u dobi od 9 godina, bivšu vojsku služio 1988/89 godine u trajanju od 6 mjeseci, vodi se u VE Ureda za obranu u Grubišnom Polju, neosuđivan, sada se protiv njega vodi drugi kazneni postupak u Županijskom sudu u Osijeku zbog kaznenog djela ubojstva iz čl. 34. st. 1. KZRH, nalazi se u pritvoru u Zatvoru u Osijeku.

kriv je

što je tijekom mjeseca kolovoza do listopada 1991. godine na području Općine Grubišno Polje kao pripadnik srpskih paravojnih postrojbi sa sjedištem u Velikoj Peratovici u namjeri nasilnog obaranja državnog i društvenog

- 2 -

K-47/01-53

ustrojstva Republike Hrvatske i odvajanja tog teritorija i stvaranja etnički čistog srpskog državnog prostora, sve u funkciji velikosrpske ideje stvaranja "Velike Srbije", postupajući u skladu s naredbama i ovlaštenjima dobivenim od I. opt. Milana Bastašić i ostalih sedam I. optuženika kao nositelja vojne i civilne vlasti za vrijeme oružanih sukoba vođenih na području Grubišnog Polja, zajedno sa 9-58 optuženicima postupao u suprotnosti s odredbama čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, kao i čl. 4. i 13. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) usvojen u Ženevi 8. lipnja 1977. godine, pa je tako

- zajedno sa pripadnicima srpskih paravojnih postrojbi dana 20. kolovoza 1991. godine u poslijepodnevnom satima u Topolovici na polju zvanom Polum uz zlostavljanje uhvatili civile Stevu Heged, Marijana Heged, Marijana Mihalina, Zdravka Mihalina i Dragana Stojković i nasilno odveli u zatvor u Veliku Peratovicu,

- dana 28. kolovoza 1991. godine iz Gornje Kovačice nasilno odveli civila Milana Horvat u zatvor u Mali Grđevac,

- dana 13. listopada 1991. godine u Velikom Grđevcu zajedno sa Urošem Ljubišić na polju zvanom Jovinac, nakon što je Nenad Bižić iz automatske puške pucao u vjetrobransko staklo traktora vlasništvo Šandora Nađ i ispalio iz puške hitac pored nogu Ivana Jandrić, od civila Ivana Jandrić i Ernesta Nemet neovlašteno oduzeli i prisvojili jedan traktor sa kombajnom za vađenje krumpira i jedan traktor sa prikolicom, te nasilno odveli civile Ernesta Nemet, Šandora Nađ i Ivana Jandrić u zatvor u Gornju Kovačicu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanoga sukoba izvršio napad na pojedine civilne osobe, protuzakonito zatvarao pojedine civilne osobe, te pljačkao imovinu stanovništva,

čime je počinio krivično djelo protiv šovječnosti i međunarodnog prava - ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, pa se po istom zakonskom propisu primjenom čl. 38. točka 2. i čl. 39. st. 1. točka 1. OKZRH

OSUBUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD TRI (3) GODINE

Na temelju čl. 90. st. 4. Zakona o krivičnom postupku optuženik se oslobađa dužnosti da nadoknadi u cijelosti troškova krivičnog postupka iz čl. 87. st. 2. točka 1. do 6. Zakona o krivičnom postupku.

Obrazloženje

U uvodu citiranom optužnicom optužen je Nenad Bižić zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (OKZRH), da je tijekom mjeseca kolovoza do listopada 1991. godine na području općine Grubišno Polje kao pripadnik srpskih paravojskih postrojbi postupajući u skladu s naredbama i ovlaštenjima dobivenim od prvo optuženika Milana Bastašić i ostalih sedam prvo optuženika kao nositelja vojne i civilne vlasti za vrijeme oružanih sukoba vođenih na području Grubišnog Polja, zajedno sa drugim pripadnicima srpskih paravojskih postrojbi, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružnog sukoba, napadao na civilno stanovništvo, naselja, pojedine civilne osobe, a posljedica napada je smrt, teška tjelesna ozljeda i narušavanje zdravlja ljudi, civilno stanovništvo ubijali, mučili i nečovječno postupali prema njemu, uzimali taoce i pljačkali imovinu stanovništva, a da je te radnje inkriminiranog djela ostvario prilikom četiri događaja. Prvo kada je zajedno sa drugim pripadnicima srpskih paravojskih postrojbi dana 20. kolovoza 1991. godine sudjelovao u opkoljavanju sela Topolovica iz kojeg su uz zlostavljanje, nasilno odveli dvadeset petero poimenično navedenih civila nakon čega su odveli u zatvor u Veliku Peratovicu Miška Čapo, Marijana Mihalina, Stevu Heged, Marijana Heged i Dragana Stojković i koristili prilikom razmjene, dok su Milana i Stjepana Sraga, Vladu i Željka Lovrenc, Zdravka Mihalina, Željka Seleši i Matca Kotaran usmrtili. Zatim da su dana 28. kolovoza 1991. godine iz Gornje Kovačice nasilno odveli civila Milana Horvat u zatvor u Mali Grđevac gdje su ga prilikom ispitivanja tukli, a zatim ga prisiljavali da radi u kuhinji. Dana 13. listopada 1991. godine u Velikom Grđevcu zajedno sa Urošem Ljubišić na polju zvanom Jovinac, nakon što je Nenad Bižić iz automatske puške pucao u vjetrobransko staklo traktora vlasništvo Šandora Nađ i ispalio iz puške hitac pored nogu Ivana Jandrić, od civila Ivana Jandrić i Ernesta Nemet neovlašteno oduzeli i prisvojili jedan traktor sa kombajnom za vađenje krumpira i jedna traktor sa prikolicom, te nasilno odveli civile Ernesta Nemet, Šandora Nađ i Ivana Jandrić u zatvor u Gornju Kovačicu gdje su ih tukli i zlostavljali, a potom su bili odvedeni u zatvor u Zrinsku da bi oštećenici 30. listopada bili usmrćeni ispred Društvenog doma u Malom Grđevcu. Dana 31. listopada 1991. godine oko 20,30 sati u Malom Grđevcu zajedno sa Tihomirom Antešević, Sinišom Bosunac i grupom neidentificiranih osoba došli pred ulazna vrata kuće Ivana Kovač nakon čega je Tihomir Antešević pozvao civila Ivana Kovač da izađe iz kuće, a potom svi zajedno iz pušaka ispalili više projektila u Ivana Kovač, te ga usmrtili, a obiteljsku kuću zapalili.

Sud je međutim utvrdio činjenično stanje onako kako je ono opisano u izreci ove presude.

Optuženik se brani (196 - 204, 248, 249) tako što poriče da bi počinio djela koja mu se stavljaju na teret.

Naveo je da je prije početka rata u 1991. godini stalno živio u svojoj kući u Gornjoj Kovačici. Negdje koncem mjeseca srpnja ili početkom mjeseca kolovoza 1991. godine počele su se događati čudne stvari u susjedstvu, povremeno se pucalo, da bi jednog dana iz Velike Peratovice došao u Gornju Kovačicu Lazo Savatović sa još petnaest do dvadeset naoružanih ljudi, postavili su barikade na početku sela, počeli hapsiti stanovništvo hrvatske nacionalnosti, a od stanovnika srpske nacionalnosti u selu tražili da im se pridruže ili su ih na to prisiljavali.

On se nije dragovoljno priključio tim pobunjenicima, nego je bio prisilno odveden u Veliku Peratovicu, gdje je bio zatvoren u jednu kuću pet dana. Čuvao ga je stražar kojeg nije poznavao i donosili mu svakog dana hranu. Petoga dana bio je odveden u jednu vikendicu gdje je bio Rade Čakmak i Rade Kljaić iz Malog Grđevca i Živko Zagorac iz Grubišnog Polja. Neki od njih bili su u uniformama, a neki u civilnoj odjeći, svi su imali naoružanje. Rekli su mu da je to štab teritorijalne obrane koji djeluje pod tzv. Banjalučkim korpusom ili nekom komandom iz Zvečeva, te da je došlo do ratnih zbivanja, da je srpsko stanovništvo ne zaštićeno u Hrvatskoj, a da su oni tu da organiziraju obranu srpskog stanovništva. Optuženik je rekao da je stranački neopredijeljen i nije raspoložen za rat bilo kakve vrste. Rekli su mu nakon toga da su ga zatvorili u kuću u Peratovici jer nije čovjek od povjerenja. Nakon toga su mu rekli da će ga pustiti, ali da se ne smije udaljavati iz Velike Peratovice i da će morati izvršavati određene radne obaveze što mu budu zapovjedili.

Tako je dalje ostao u Velikoj Peratovici. U početku nije imao nikakvo naoružanje. Oružje je prihvatio nakon petnaest dana i to poluzautomatsku pušku i deset metaka. Ovo naoružanje primio je po naredenju Rade Čakmaka, a oružje i streljivo mu je predao Dušan Rašeta iz sela Sibenik koji je inače bio zadužen za poslove naoružavanja ljudi.

Lazu Savatovića poznavao je još dok je bio dječak i zna da je on iz Velike Peratovice, a dolazio je nekoliko puta u Gornju Kovačicu gdje je optuženik stalno živio, kod Gojka Trbojevića u susjedstvo optuženikove kuće.

Nakon što je optuženik primio naoružanje bio je raspoređen na davanje straže na jednom mjestu kraj stabla kruške, na udaljenosti oko 400 metara od štaba u Velikoj Peratovici, a u pravcu Špišić Bukovice, i stražu je na tom mjestu davao negdje do konca mjeseca kolovoza 1991. godine.

Istakao je da je on dosta slabo obrazovan, a bio je tada i relativno mlad, bez većeg životnog iskustva, tako da se zapravo nije najbolje niti snašao u toj cijeloj situaciji i nije mogao pravilno procijeniti što se sve to događa, a sve je to doživio kao i većina ostalih na tom području, kao jednu euforiju.

Naveo je da nema saznanja o pojedinostima vojnog ustroja naoružanih postrojbi ovih pobunjenika srpske nacionalnosti na ovom području, a zna da su bile ustrojene

- 5 -

K-47/01-53

manje i veće vojne jedinice ili formacije, zna da je glavni komadant i zapovjednik štaba u Peratovici bio Rade Čakmak, a njegov zamjenik Lazo Savatović, te je sjedište njegovog štaba bilo u lugarnici između Šibenika i Malog Grdevca. Za sebe ne zna kojoj je jedinici pripadao niti tko mu je bio neposredno nadređeni zapovjednik ili komandir.

Poznato mu je da je u Velikoj Peratovici u to vrijeme bio zatvor i prvotno kao zatvor korištene su prostorije nekoliko objekata ili privatnih kuća. Između ostaloga za zatvor je korištena jedna montažna sušara koja se nalazila u blizini štaba Rade Čakmaka, a kasnije je zatvor u Peratovici bio u podrumskim prostorijama jedne stare škole.

Što se tiče inkriminiranog događaja od 20. kolovoza 1991. godine koji se odnosi na opkoljavanje sela Topolovica, naveo je da nije sudjelovao u tom događaju, jer se toga poslijepodneva nalazio na straži na onom mjestu u Velikoj Peratovici udaljenom oko 400 metara od glavnog štaba prema Špišić Bukovici. Poznato mu je da neposredno pored taj događaj u Peratovici su se događale čudne stvari, te je došlo do nekakove podjele između naoružanih pripadnika ovih postrojbi kojima je zapovijedao Rade Čakma, a došlo je do podjela na one koji mogu ubijati i činiti druge zločine i one koji to ne mogu činiti, kao što to ne može činiti niti optuženik. Tako su se izdvojili kao ljudi od povjerenja vođa pobune na ovom području Rade Čakmaka, Laze Savatovića i Rade Kljaića i to sin Rade Čakmaka, misli da mu je ime Milivoj, zatim Milenko Stojić, Željko Hajdinović, Nenad Peulić, Branko Kosanović, Radovan Brkić, Jovan Berak i jedan od braće Orozovića, misli da je bio mlađi brat, ne zna mu ime i još neki koje ili nije poznavao ili se sada ne sjeća njihovih imena. Uglavnom njih je bilo dvadesetak i to je bio kao nekakav odred specijalne milicije, a zapovjednik je bio Milenko Stojić. Poznato mu je da su pripadnici te specijalne milicije svi naoružani, netko u uniformi, a netko u civilnoj odjeći, otišli kritičnog dana prema selu Topolovica, negdje u prijepodnevnim satima između 10,00 i 11,00 sati. Čuo je u poslijepodnevnim satima iz pravca Topolovice da se pucalo iz pušaka. Poznato mu je da je nakon toga u Peratovicu iz Topolovice dovedena grupa civila i to su sve bili mještani Topolovice hrvatske nacionalnosti. Među njima vidio je Lovrenc Vladu i Lovrenc Željka sa kojima je ranije bio jako dobar. Vidio je da su bili dovedeni i Milan i Stjepan Sraga, Zdravko Mihalina, Željko Seleši i Matej Kotaran. Osim njih bilo je još muškaraca i žena, neke od njih nije niti poznavao. Ove civile doveli su pripadnici specijalne milicije na čelu sa zapovjednikom Milenkom Stojić. U štabu u Velikoj Peratovici su te civile zlostavljali tako da su ih udarali kundacima pušaka po tijelu.

Poslije toga ovi civili koji su bili dovedeni iz Topolovice bili su zatvoreni u podrum stare škole u Velikoj Peratovici, a Željko i Vlado Lovrenc bili su zatvoreni u onoj istoj kući u kojoj je prvotno bio zatvoren optuženik pet dana.

Kasnije je optuženik razgovarao sa nekima od pripadnika toga vođa specijalne milicije i saznao da je cilj ove akcije i opkoljavanja sela Topolovice bio da se uhvate te dovedu u Peratovicu i zatvore Vlado i Željko Lovrenc jer da navodno su njih dvojica bili pripadnici postrojbi hrvatske vojske ili policije, a kada su već išli njih uhapsiti onda su doveli u Peratovicu iz Topolovice i veći broj drugih civila.

Nakon toga, istog ovog dana, tj. 20. kolovoza 1991. godine kod štaba u Velikoj Peratovici Rade Čakmak, Rade Kljaić, Bogdan Čuju i drugi iz tog štaba naredili su da se pojača straža prema selu Topolovica, pa je bilo određeno nekoliko ljudi za taj zadatak, a među njima je bio i optuženik i pošao je sa ostalima. Dok su došli do ruba šume prema Topolovici, njima s lijeve strane pojavila se grupa ljudi, njih deset ili jedanaest koji su brali duhan. Iako se radilo o seljacima koji su brali duhan, civilima koji nisu bili naoružani, Rade Čakmak je naredio njihovo opkoljavanje. Među tim ljudima bilo je i djece. Optuženik je sve ovo promatrao sa udaljenosti od nekih 60 metara i vidio da Rade Čakmak i ostali tuku muškarce po glavi, vezali su ih i rušili na tlo, te je vidio da je Rade Čakmak udario nekoga po prezimenu Mihalina vrhom puške po glavi i jako mu rasjekao glavu. Netko je rekao da treba muškarce odvesti u zatvor u Peratovicu, a i djevojke povesti u Peratovicu da se mogu koristiti ili za obavljanje kakvih poslova ili za zadovoljavanje seksualnih nagona, tj. za silovanje. Optuženik se protivio tome da se u Peratovicu odvedu djevojčice, te se obratio osobno Rade Čakmaku i zamolio da se to ne čini nakon čega su djevojčice i dječaci bili pušteni, dok ostali odrasli muškarci i jedna žena bili su vezani i odvedeni u Peratovicu u zatvor u podrum stare škole, dok je optuženik i dalje ostao na tom mjestu gdje se to događalo i to u funkciji stražara.

Što se tiče civila iz Topolovice koji su bili zatvoreni u podrumu stare škole u Peratovici, ne zna što se s njima događalo za boravka u zatvoru jer on nije imao pristupa u prostorije zatvora. Poznato mu je da neki od zarobljenika su bili razmjenjivani za zarobljenike sa hrvatskim vlastima.

U vezi događaja od 28. kolovoza 1991. godine u Gornjoj Kovačici naveo je da prije toga dana Uroš Ljubišić iz Gornje Kovačice ubio je iz osвете Nikolu Zjačića, pa je radi toga Lazo Savatović ili Rade Čakmak naredio da se ode u Gornju Kovačicu i da se uhvati ili ubije Uroša Ljubišića ukoliko bi pružao otpor ili pokušao bježati. Za ovu akciju bilo je određeno 13 do 15 ljudi iz Peratovice, a među njima i optuženik, dok je akciju predvodio Lazo Savatović. Iz Peratovice su kombijem došli u Gornju Kovačicu, te na kraju sela u kući Knežević Mirka koju su opkolili uhvatili su Uroša Ljubišić, vezali ga lisicama i nakon toga krenulo se nazad prema Peratovici. Vidio je Milana Horvat u blizini svoje kuće koji se vozio na biciklu, kombi se zaustavio, te iz kombija izašao Rajko Hajdinović i pritrčao Milanu Horvat, a iz kombija je izašao i optuženik sa oružjem u ruci okrenutim prema zemlji, te je bilo naredeno Milanu Horvat da uđe u kombi, što je on sav uplašen i učinio. U kombiju je Milana Horvat zlostavljalo Lazo Savatović, tako što mu je opalio nekoliko šamara i stavljalo vejnički nož pod vrat. Milan Horvat bio je odvezen u Mali Grđevac i predan Bogdanu Čuju i Rade Kljaiću, te ostavljen u zatvoru u podrumu škole gdje optuženik nije ulazio.

Što se tiče događaja od 13. listopada 1991. godine u Velikom Grđevcu, objasnio je najprije da prije toga događaja je on jedno vrijeme bio zatvoren na Zvečevu i u Peratovici oko 25 dana, jer je odbijao naredjenja da se zlostavljaju i zatvaraju, a posebno ubijaju civili i nakon što je bio pušten iz zatvora, bio je otjeran u Gornju Kovačicu pod komandu Rajka Hajdinovića.

- 7 -

K-47/01-53

Toga dana, tj. 13. listopada 1991. godine, Rajko Hajdinović odredio je desetak ljudi za jednu akciju u Velikom Grđevcu gdje su trebali uhapsiti nekakve civile, a za tu akciju odredio je i optuženika, pa je on pošao sa ostalima u Veliki Grđevac. Međutim, na mjestu gdje se to očekivalo u Velikom Grđevcu nije bilo nikoga, pa su krenuli natrag u Gornju Kovačicu. Po povratku Rajko Hajdinović je rekao da se ode i izvidi jedno mjesto gdje je navodno bio bunker sa hrvatskom vojskom, i tako je optuženik sa ostalima krenuo prema tom mjestu. Odjednom se čuo zvuk traktora i bilo je naređeno da se postavi zasjeda prema mjestu od kuda je traktor nailazio, te je naišao na traktoru ošt. Ernest Nemet sa svojom majkom. Ernest Nemet je bio optuženikov dobar prijatelj. Željko Hajdinović je htio pucati i ubiti Ernesta Nemet, a optuženik je skočio iz kukuruze i rekao da ne puca u oštećenika. Zbog toga Hajdinović doista nije pucao. Poslije toga majka Ernesta Nemet je otišla kući, a ovi ostali koji su bili sa optuženikom odveli su Ernesta Nemet u nekakav duboki put u usjeku i rekli da će ga tu ispitivati. Nije htio u tome sudjelovati, već se uputio prema Gornjoj Kovačici. Dok je bio nadomak sela čuo je jedno tri pucnja. Nakon nekog vremena stigli su ostali u Gornju Kovačicu sa dva traktora i vidio je da pored Ernesta Nemet bila su uhvaćena još dva civila, ali tu dvojicu nije poznavao i nije znao kako se zovu. Sva trojica bili su zatvoreni u kući Milke Pjevalo u Gornjoj Kovačici, a nakon nekoliko dana bili su prebačeni u Zrinsku, te kasnije u Mali Grđevac. Dok su ova trojica boravili u Zrinskoj optuženik je vidio da su kopali neki rov ispred škole. Čuo je da su kasnije sva trojica ubijena u Malom Grđevcu ispred Društvenog doma, no on u tome nije sudjelovao. Pričalo se da su u njih pucali Aleksandar Prebjegović, Vladimir Ilić, Siniša Bosanac i Ivica Čapač, po naređenju Željka i Bogdana Čuje, a da je to bilo 30. listopada 1991. godine, tj. na dan povlačenja dijela srpskog stanovništva sa tog područja.

Što se tiče događaja od 31. listopada 1991. godine u Malom Grđevcu naveo je da u tome nije sudjelovao. Naveo je da toga dana u Gornjoj Kovačici vodile su se borbe i bilo je pušaranja jer je bila poduzeta akcije hrvatske vojske, a srpskom stanovništvu u Gornjoj Kovačici bilo je naređeno povlačenje s toga područja, pa je on toga dana u popodnevnom i večernjim satima bio kod kuće sa svojim bolesnim ocem, a oko 21,00 sati otišao je kod svoje tetke, Anđelije Bojić, nakon čega je sa ostalim mještanima u povlačenju napustio Gornju Kovačicu. O ovom događaju u Malom Grđevcu kojom prilikom je ubijen Ivan Kovač optuženik je saznao dok se nalazio u Zvečevu, dva ili tri dana poslije događaja, a saznao je to od svojeg bratića Tihomira Antešević, koji mu je pričao da je on sa Aleksandrom i Miroslavom Prebjegović, Sinišom Bosanac i Vladimitom Ilić, bio na položaju u Velikoj Barni i prilikom povlačenja sa tog mjesta ušli su u dvorište obitelji Kovač u Malom Grđevcu, te su bez veze izazvali incident i htjeli su ubiti Ivana Kovač i njegovu suprugu te je u Ivana Kovač pucao Aleksandar Prebjegović. Inače prilikom povlačenja toga istog dana iz Gornje Kovačice on je sa ostalima prošao pored kuće Ivana Kovač u Malom Grđevcu, i dok je prolazio ništa se nije tamo događalo i kuća Ivana Kovač u to vrijeme nije gorjela.

- 8 -

K-47/01-53

Tokom dokaznog postupka saslušani su svjedoci, Josip Selčič (87-93, 204, 205), Kata Kotaran (94-97, 206, 207), Kalman Nagy (98, 99, 207), Marija Jandrić (100-102, 208), Irma Nemet (103-105, 213), Mirko Babić (106, 107, 214), Ivan Popović, (108-110, 170-172, 214, 215), Mirko Šimić, (111-114, 168, 169, 215-217), Miroslav Sraga (115, 116, 249, 250), Marica Kotaran (117-119), Milan Horvat (144-149, 211, 212), Mndrija Žagar (150, 151, 175, 176, 217, 218), Đuro Balog (152, 153, 220-222), Ivan Ljubičić (154, 155, 222), Margita Fehir (156, 157, 222-224), Verica Fehir (158, 159, 224, 225), Stevo Heged (160-162, 238-240), Marijan Heged (163, 164, 180, 240, 241), Marijan Mihalina (165-167, 179, 226-229), Franjo Popović (173, 174, 229, 230, 271, 272), Zdravko Brođanac (177, 178, 208, 209), Željko Mošocki (241, 242), Slavica Kovač (255-258, 262 - 265, 279, 280), Đurđa Čapo (250, 251), Miško Čapo (251, 252), Miroslav Kotaran (252, 253), Slavka Mošocki (253, 254), Marijan Kozulić (272, 273) i Anđelija Bojić (274-275).

Pročitani su zapisnici o očevidu od 9. travnja 1993. godine (52-55), te zapisnici sastavljeni u Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistiku Medicinskog fakulteta u Zagrebu povodom identifikacije dijelova mrtvih tijela pronađenih u šumi u predjelu Bukovica između sela Lončarice i Rastovca (56-86).

Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, te obrane optuženika, sud smatra utvrđenim činjenično stanje onakovo kako je ono opisano u izreci ove presude.

Opće je poznato da je tokom 1991. godine na dijelu teritorija Republike Hrvatske došlo do organiziranja oružane pobune dijela stanovnika srpske nacionalnosti u namjeri nasilnog obaranja državnog i društvenog ustrojstva RH i odvajanja tog teritorija i stvaranja etnički čistog srpskog državnog prostora sve u funkciji velikosrpske ideje stvaranja "Velike Srbije". Na čelo pobune stavili su se kao vođe i organizatori ekstremni pojedinci kao nositelji vojne i civilne vlasti na okupiranom području, te osnivali oružane formacije, pri čemu su bili pripomognuti od strane bivše JNA koja je naoružavala te odmetničke formacije. Sudionici oružane pobune postupajući u skladu s naredbama i ovlaštenjima dobivenim od vođa pobune samoproglasnih nositelja vojne i civilne vlasti u odnosu na civile hrvatske nacionalnosti, provodili su svakodnevna policijska i vojna privođenja, zatvaranja i batinanja, nanosili im lake i teške tjelesne ozljede, ranjavali ih i ubijali hladnim i vatrenim oružjem i pljačkali imovinu stanovništva, iako za sve to nije bilo nikakvog vojnog opravdanja, a to je sve bilo u suprotnosti s odredbama Ženevskih konvencija o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine.

Po istom scenariju u vremenskom razdoblju od mjeseca kolovoza do listopada 1991. godine postojao je oružani sukob između oružanih snaga RH s jedne strane i naoružanih srpskih paravojskih formacija na privremeno okupiranom području tadašnje općine Grubišno Polje.

I sam optuženik u svojoj obrani navodi da negdje koncem mjeseca srpnja ili početkom mjeseca kolovoza 1991. godine došlo je do oružane pobune dijela srpskog

